

○ (๓๒)

อุทธรณ์

งานอุทธรณ์ / ฎีกา
ศาลจังหวัดพิจิตร

16 มี.ค. 2566

- จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยื่นอุทธรณ์ในระบอบ
ที่ศาลอนุญาต จึงรับอุทธรณ์จำเลยที่ ๑ และที่ ๒
สำเนาให้โจทก์แก้ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันรับสำเนา
หมายศาล ปิกโก้,

คดีหมายเลขดำที่ ผบ๒๑๑๔ / ๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ ผบ๒๑๑๔ / ๒๕๖๕

ศาล จังหวัดพิจิตร

วันที่ ๑๖ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ความ พัง

(นางสาวศิวพร ศรีกุล)

16 มี.ค. 2566

ระหว่าง { บริษัท บริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด โจทก์
นางอรอน กอบกัณนา ที่ ๑, นางสาวสุภัทร กอบกัณนา ที่ ๒,
นายนิรันดร์ เพ็งมาก ที่ ๓ จำเลย

ข้อหาหรือฐานความผิด เข้าซื้อ ค่าประกัน โอนสิทธิเรียกร้อง
จำนวนทุนทรัพย์ ๒๗๔,๙๗๙ บาท - สตางค์
ข้าพเจ้า นางอรอน กอบกัณนา ที่ ๑, นางสาวสุภัทร กอบกัณนา ที่ ๒ จำเลย

ขอยื่นอุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษา ลงวันที่ ๑๗ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖
ที่ได้อ่านเมื่อวันที่ ๑๗ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖ มีข้อความตาม
ที่จะกล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากธนาคารเกียรตินาคินภัทร จำกัด
(มหาชน) เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ยี่ห้อ TOYOTA หมายเลขเครื่อง
ยน๑NZ-X๑๙๕๖๙๖ หมายเลขตัวรถ MR๐๕๓HY๔๒๐๔๐๙๗๑๖๖ จากเจ้าหนี้เดิม ผ่อนชำระเป็นงวดราย
เดือนเดือนละ ๗,๕๖๒ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) ชำระงวดแรกในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ งวดต่อไปชำระ
ภายในวันที่ ๕ ของทุกเดือน โดยมีข้อตกลงว่าหากจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อสามงวดติดต่อกันและ
เจ้าหนี้เดิมมีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อภายในเวลาอย่างน้อย ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับ
หนังสือบอกกล่าวแล้วจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระให้เจ้าหนี้เดิมมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อได้และจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่
ต้องส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี ภายหลังจากจำเลยที่ ๑ รับมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อ
แล้วจำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อ ๑๐๕,๘๖๔ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวด

ประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมา เกินสามงวดติดต่อกัน เจ้าหนี้เดิมติดต่อนี้หนังสือถามให้
 จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อทั้งหมดภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับหนังสือบอกกล่าว หากพ้นกำหนดแล้วไม่
 ชำระให้ถือหนังสือบอกกล่าวเป็นการบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ จำเลยที่
 ๑ นำรถยนต์ที่เช่าซื้อมาส่งคืน เจ้าหนี้เดิมจึงนำรถยนต์ออกประมูลขายได้ราคา ๒๐๒,๐๐๐ บาท (รวม
 ภาษีมูลค่าเพิ่ม) เจ้าหนี้เดิมมีทวงถามให้จำเลยทั้งสามชำระหนี้ส่วนที่ขาดแล้ว แต่จำเลยทั้งสามเพิกเฉย
 การผิดสัญญาโจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน ๒๗๔,๙๗๙
 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะ
 ชำระเสร็จแก่โจทก์

..... จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ให้การว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เนื่องจากไม่มีการมอบอำนาจจริง
 จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ยี่ห้อ TOYOTA หมายเลขทะเบียน กต ๗๔๖๕ พระนครศรีอยุธยา
 จริงแต่จำเลยที่ ๑ ไม่สามารถตรวจสอบผู้รับมอบอำนาจผู้ให้เช่าซื้อได้ สัญญาเช่าซื้อตกเป็นโมฆะ จำเลยที่
 ๑ ชำระค่าเช่าซื้อทั้งสิ้น ๑๔ งวด โดยไม่มีการค้างชำระค่าเช่าซื้อ และในงวดที่ ๑๔ จำเลยที่ ๑ ส่งมอบ
 รถยนต์ที่เช่าซื้อคืนในสภาพสมบูรณ์ใช้การได้ดีแก่ผู้ให้เช่าซื้อ ถือว่าจำเลยที่ ๑ บอกเลิกสัญญาเช่าซื้อในวัน
 ดังกล่าว ส่วนที่โจทก์บรรยายฟ้องว่านำรถยนต์ที่เช่าซื้อออกขายทอดตลาดและว่าจ้างบุคคลภายนอก
 ติดตามเอารถยนต์ที่เช่าซื้อคืนนั้นไม่เป็นความจริง โจทก์นำรถยนต์ที่เช่าซื้อออกขายทอดตลาดได้และรับ

ชำระค่าเช่าซื้อจนจำเลยที่ ๑ นำส่งส่วนดังนั้น โจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหาย คดีโจทก์ขาดอายุความ

เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ผิดนัดในวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕
จึงเกินเวลา ๑๐ ปี นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ สัญญาค้ำประกันระบุให้จำเลยที่ ๒ ร่วม
รับผิดชอบโจทก์ขัดต่อกฎหมาย จึงเป็นโมฆะ โจทก์มิได้ออกกล่าวให้จำเลยที่ ๒ ผู้ค้ำประกันทราบภายใน
๖๐ วัน นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์
ขอให้ยกฟ้อง

พิเคราะห์คำฟ้องและพยานหลักฐานของโจทก์ ซึ่งโจทก์มีนางสาวจิตติมา รุ่งฟ้า ผู้รับมอบอำนาจ
ช่วงโจทก์และทนายโจทก์ เบิกความประกอบพยานเอกสารที่ยื่นไว้ในระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ ส่วน
จำเลยทั้งสามไม่ได้นำพยานหลักฐานมาสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์
เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากธนาคารเกียรตินาคินภัทร จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เดิมของจำเลยทั้ง
สาม เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กต ๗๔๖๕
พระนครศรีอยุธยา จากเจ้าหนี้เดิม ในราคา ๕๔๔,๔๔๗.๐๗ บาท ผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือน เดือนละ
๗,๕๖๒ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) รวม ๗๒ งวด เริ่มชำระงวดแรกวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ งวดต่อไป
ชำระภายในวันที่ ๕ ของทุกเดือนจนกว่าจะครบ โดยมีจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ค้ำประกัน
หลังจากจำเลยที่ ๑ รับมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อแล้ว จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อ ๑๐๕,๘๖๘ บาท (รวม
ภาษีมูลค่าเพิ่ม) แล้วจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมา

จึงยื่นฟ้องโจทก์ต่อศาลนี้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ เจ้าหนี้เดิมมีหนังสือทวงถามให้จำเลยที่ ๑ นอก

เลิกสัญญาและชำระหนี้ค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ จำเลยที่ ๑ ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนเจ้าหนี้เดิม เจ้าหนี้เดิมมีหนังสือแจ้งให้จำเลยทั้งสามใช้สิทธิซื้อรถยนต์ที่เช่าซื้อคืน ต่อมาเจ้าหนี้เดิมนำรถยนต์ที่เช่าซื้อออกประมูลขายทอดตลาดให้กับบุคคลภายนอกได้ ราคา ๒๐๒,๐๐๐ บาท ซึ่งน้อยกว่าหนี้ค้างชำระตามสัญญาซื้อ ๒๓๖,๕๗๙ บาท ค่าขาดประโยชน์วันละ ๓๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๒๘ วัน รวม ๓๘,๕๐๐ บาท ต่อมาเจ้าหนี้เดิมโอนสิทธิเรียกร้องรวมทั้งหนี้ของจำเลยทั้งสามให้แก่โจทก์ โดยทำเป็นสัญญาซื้อขายบัญชีลูกหนี้ตั้งนั้น สิทธิ หน้าที่ และผลประโยชน์ของเจ้าหนี้เดิมที่มีต่อจำเลยทั้งสามจึงโอนมาเป็นของโจทก์ หลังจากโจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวแล้ว จำเลยทั้งสามไม่ผ่อนชำระหนี้ตามสัญญา โจทก์บอกกล่าวการโอนสิทธิและทวงถามให้จำเลยทั้งสามชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อ จำเลยทั้งสามได้รับหนังสือแล้วแต่เพิกเฉย

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามใช้ค่าเสียหายเป็นค่าขาดราคา ค่าขาดประโยชน์และค่าใช้จ่ายในการติดตามรถยนต์ที่เช่าซื้อกลับคืนตามสัญญาเช่าซื้อ ซึ่งไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๘๗/๓๐ แม้ตามสัญญาเช่าซื้อจะให้สิทธิผู้เช่าซื้อในการบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อเสียเมื่อใดก็ได้ โดยผู้เช่าซื้อต้องส่งคืนและส่งมอบรถยนต์ในสภาพเรียบร้อยและใช้งานได้ดีในสภาพเช่นเดียวกับวันที่รับมอบรถยนต์ไปจากผู้ให้เช่าซื้อ ณ สถานที่ทำการงาน

ของผู้ให้เช่าซื้อก็ตาม แต่ตามสัญญาเช่าซื้อระบุเรื่องการสิ้นสุดลงของสัญญานี้ว่า "ข้อ ๑๑. ๑ ผู้เช่าซื้อผิด

นัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ ๓ งวดติดต่อกัน ธนาคารจะบอกกล่าวเป็นหนังสือให้ผู้เช่าซื้อชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระภายในเวลาอย่างน้อย ๓๐ วัน นับแต่วันที่ผู้เช่าซื้อได้รับหนังสือ หากผู้เช่าซื้อไม่ชำระค่าเช่าซื้อพร้อมภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับ ค่าใช้จ่าย และเงินอื่นใด ที่ต้องชำระให้ครบจำนวนทันงวด ณ วันที่ชำระ ให้ถือว่าธนาคารมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้" แสดงให้เห็นว่ากรณีที่จะถือว่าเป็นการเลิกสัญญาตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวได้ ก็ต่อเมื่อจำเลยที่ ๑ ต้องส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนพร้อมกับชำระเงินทั้งปวงที่ถึงกำหนดชำระหรือเป็นหนี้ตามสัญญานี้ภายในเวลาที่ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนแล้วการที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมาเกินสามงวดติดต่อกัน เจ้าหนี้เดิมมีหนังสือให้ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ทวงถามให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระภายใน ๓๐ วัน หากพ้นกำหนดเวลาแล้วไม่ชำระ ให้ถือเอาหนังสือดังกล่าวเป็นการบอกเลิกสัญญาโดยอาศัยสัญญาเช่าซื้อข้อ ๑๑.๑ ซึ่งกำหนดเงื่อนไขให้ผู้เช่าซื้อใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้ต่อเมื่อครบกำหนด ๓๐ วันจากข้อสัญญาดังกล่าวมีผลให้โจทก์ไม่อาจใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเพราะเหตุจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อก่อนครบกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ได้รับหนังสือบอกกล่าว ส่วนจำเลยที่ ๑ ยังคงมีสิทธิชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระตามที่บอกกล่าวได้ภายใน ๓๐ วัน การที่จำเลยที่ ๑ ส่งมอบรถยนต์เช่าซื้อคืนเจ้าหนี้เดิมในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นเพียงพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ประสงค์จะใช้สิทธิชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระอีกต่อไปเท่านั้น ส่วนการบอกเลิกสัญญาของเจ้าหนี้เดิมยังคงมีผลอยู่

สัญญาเช่าซื้อของจำเลยที่ ๑ ยังคงมีผลอยู่ และจำเลยที่ ๑ จึงเลิกกันเพราะเหตุเจ้าหนี้เดิมบอกเลิกสัญญาอัน

เนื่องมาจากจำเลยที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดนัดผิดสัญญาตามที่เจ้าหนี้เดิมบอกกล่าวไว้ หากกรณีที่เจ้าหนี้เดิมและจำเลยที่ ๑ สมควรใจเลิกล้มสัญญากัน เมื่อปรากฏว่าหนังสือบอกกล่าวฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระภายใน ๓๐ วัน ถือว่าสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวเลิกกันนับแต่วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๖ อายุความจึงเริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไปตามประมวลกฎหมายแห่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๘๗/๑๒ โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕ คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยทั้งสามต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ โจทก์จึงใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาและยึดรถยนต์ที่เช่าซื้อคืน สัญญาเช่าซื้อจึงเป็นอันเลิกกันคู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งกลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามประมวลกฎหมายแห่งและพาณิชย์มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง และ การใช้สิทธิเลิกสัญญานั้นหากกระทบกระทั่งถึงสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายไม่ตามมาตรา ๓๙๑ วรรคท้าย การกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้จำต้องคำนึงถึงความเสียหายที่แท้จริง เมื่อราคาเช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อเป็นราคารถซึ่งรวมผลประโยชน์ที่โจทก์คิดไว้ล่วงหน้าตามระยะเวลาค้างงวด มิใช่ราคาตามเงินลงทุนรถยนต์ที่เช่าซื้อเพียงอย่างเดียว แต่การบังคับให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเสียหายเท่ากับค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระนั้นเป็นการบังคับตามสัญญาเช่าซื้อที่เลิกกันไปแล้ว จึงไม่อาจกำหนดราคาให้ตามที่โจทก์ขอได้ เมื่อปรากฏว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อมี

ราคาเงินสด ๓๓๙,๑๓๙ บาท (ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) เจ้าหนี้เดิมได้รับค่าเช่าซื้อ ๑๐๕,๘๖๘ บาท (รวม

ภาษีมูลค่าเพิ่ม) หักผลประโยชน์ที่คิดคำนวณไว้ล่วงหน้า ประกอบกับเมื่อเจ้าหนี้เดิมยึดเข้าซื้อกลับคืนมา และนำรถคันดังกล่าวออกขายทอดตลาดได้เงิน ๒๐๒,๐๐๐ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) ดังนี้ เมื่อพิจารณาทางได้โดยชอบของโจทก์แล้วเห็นสมควรกำหนดค่าขาดราคา ๒๑๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่โจทก์เรียกให้จำเลย ทั้งสามชำระค่าขาดประโยชน์รถยนต์ที่เข้าซื้อ เห็นว่า เหมาะสมแล้ว จึงกำหนดให้ตามขอ.....

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า โจทก์มีสิทธิติดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือไม่ เห็นว่าหนี้ดังกล่าวเป็นหนี้เงิน โจทก์จึงมีสิทธิติดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนเป็นอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี และมาตรา ๗ ให้นำบทบัญญัติตามมาตรา ๒๒๔ ที่แก้ไขใหม่ มาใช้แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระหนี้ตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ซึ่งพระราชกำหนดนี้มีผลใช้บังคับในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการติดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลา ก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น จำเลยที่ ๑ จึงต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี หรือในอัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงิน ๒๔๘,๔๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ในส่วน

ของจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันจำเลยที่ ๑ โดยยอมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ดังนั้น

จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบต่อโจทก์

พิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน ๒๔๘,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๕ ต่อ

ปี หรือในอัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาวันด้วยอัตรา

เพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕) เป็นต้นไป

จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่า

ทนายความ ๑๐,๐๐๐ บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์

ชนะคดี

ข้อ ๒ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอบพระทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า จำเลยที่

๑ และที่ ๒ ด้วยความเคารพคำวินิจฉัยและคำพิพากษาของศาลชั้นต้น แต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่เห็น

พ้องกับคำวินิจฉัยและคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ดังที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอบพระทานกราบเรียนต่อศาล

อุทธรณ์ภาค ๖ ดังต่อไปนี้

๒.๑ ด้วยความเคารพคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นที่ได้กล่าวว่า "จำเลยทั้งสามไม่ได้นำ

พยานหลักฐานมาสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น" นั้นไม่เป็นความจริง ซึ่งความจริงจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่

สามารถนำพยานหลักฐานมาสืบและแก้ต่างได้ สืบเนื่องด้วยจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ มีอาชีพทำนาและรับจ้าง

ทำไป ไม่มีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งไม่มีเครื่องปริ้นเอกสารเพื่อดำเนินการเข้าระบบ

อิเล็กทรอนิกส์ของศาลได้ ประกอบกับโจทก์ได้นำส่งเอกสารประกอบการสืบพยานเข้าในระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ของศาลชั้นต้นและศาลชั้นต้นไม่ได้มีคำสั่งให้ส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ และเอกสารท้ายคำฟ้องของโจทก์มีแต่สัญญาเช่าซื้อและสัญญาค้ำประกันเท่านั้น และไม่มีเอกสารอื่นที่โจทก์ให้นำสืบพยานจึงทำให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่สามารถทำการตรวจสอบว่าเอกสารนั้นถูกต้องหรือไม่ และก่อนสืบพยานจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้แถลงว่ายังไม่ได้รับสำเนาเอกสารที่โจทก์ใช้ประกอบการสืบพยาน และในสำนวนของศาลในขณะสืบพยานไม่มีพยานหลักฐานเอกสารที่โจทก์อ้างประกอบการสืบพยานดังกล่าว และศาลไม่ได้สั่งให้โจทก์นำส่งสำเนาเอกสารในการที่ประกอบการสืบพยานโจทก์เพื่อใช้ในการซักค้านนั้นให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ หรือทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เพื่อทำการตรวจสอบเอกสารนั้นถูกต้องหรือไม่ ซึ่งศาลได้กล่าวว่า "ไม่ใช่หน้าที่ของศาลที่จะดำเนินการมีคำสั่งให้โจทก์ส่งสำเนาเอกสารให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบและคัดถ่ายในระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลด้วยตนเอง" ซึ่งจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นชาวบ้านและมีอาชีพรับจ้างทั่วไปจะไปทำการตรวจสอบเอกสารและทำการคัดถ่ายเอกสารผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลนั้นไม่สามารถทำได้เพราะจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่มีความรู้และความสามารถเพียงพออีกทั้ง ไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่มีเครื่องปริ้นเอกสาร และจำเลยที่ ๑ แม้เพียงจะเปิดคอมพิวเตอร์ก็ยังไม่เป็น ไม่ต้องพูดถึงการเข้าถึงระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลนั้น เป็นไปไม่ได้เสียเลย ซึ่งผู้ชำนาญการหรือเจ้าพนักงานของศาลยัง

คดีนี้ถูกโจทก์ฟ้องโดยโจทก์มีความกังวลมากเสียด้วยซ้ำ และทนายความจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอเข้าติดตาม

สำนวนคดีตั้งแต่ก่อนถึงวันสืบพยานนั้นก็ไม่สามารถติดตามได้เนื่องจากระบบปฏิเสธความสัมพันธ์ ไม่ใช่
 คู่ความในสำนวน ซึ่งทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ทำการยื่นใบแต่งตั้งทนายเข้าสำนวนในวันที่ ๒๖
 กันยายน ๒๕๖๕ ทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ พยายามผูกสำนวนหลายต่อหลายครั้งก็ไม่สามารถเข้าเป็น
 คู่ความได้ และศาลได้อนุญาตให้เข้าติดตามสำนวนได้ในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ซึ่งหลังจากมีคำ
 พิพากษาของศาลชั้นต้นคดีนี้แล้ว การที่โจทก์ไม่นำส่งสำเนาเอกสารให้อีกฝ่ายหนึ่งตรวจสอบก่อนวัน
 สืบพยานไม่น้อยกว่า ๗ วันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๐ จึงไม่ชอบด้วย
 กฎหมายและไม่เป็นธรรม พยานหลักฐานของโจทก์จึงไม่สามารถรับฟังได้ ซึ่งด้วยเหตุนี้จำเลยที่ ๑ และที่
 ๒ จึงไม่สามารถเข้าถึงหรือรับทราบรายละเอียดของเอกสารที่โจทก์นำมาประกอบการสืบพยานและอ้าง
 เอกสารเป็นพยานได้ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่สามารถหาข้อมูลเพื่อต่อสู้คดีกับโจทก์ได้ถูกต้อง และคดีนี้
 โจทก์ได้ฟ้องคดีเป็นคดีผู้บริโภคร ศาลชั้นต้นสามารถหยิบยกข้อสงสัยเพื่อเป็นประโยชน์แห่งความยุติธรรม
 ของผู้บริโภคได้ แต่ศาลกลับพิจารณาแบบคดีแพ่งทั่วไปหรือใช้ระบบกล่าวหา จึงไม่เป็นธรรมต่อจำเลยที่ ๑
 และที่ ๒ การพิจารณาของศาลชั้นจึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒.๒ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอรบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒
 ไม่เห็นพ้องกับคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นที่กล่าวว่า "จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ โจทก์จึงใช้สิทธิ
 บอกลีกสัญญาและยึดรถยนต์ที่เขาซื้อคืน สัญญาเช่าซื้อจึงเป็นอันเลิกกันคู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีก

ฝ่ายหนึ่งกลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง

และการใช้สิทธิเลิกสัญญานั้นหากระทบกระทั่งถึงสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายไม่ตามมาตรา ๓๙๑ วรรคท้าย การกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้จำต้องคำนึงถึงความเสียหายที่แท้จริง เมื่อราคาเช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อเป็น ราคาจริงรวมผลประโยชน์ที่โจทก์คิดไว้ล่วงหน้าตามระยะเวลาคงงวด มิใช่ราคาตามเงินลงทุนรถยนต์ที่เช่าซื้อเพียงอย่างเดียว แต่การบังคับให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเสียหายเท่ากับค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระนั้นเป็นการ บังคับตามสัญญาเช่าซื้อที่เลิกกันไปแล้ว จึงไม่อาจกำหนดราคาให้ตามที่โจทก์ขอได้ เมื่อปรากฏว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อ มีราคาเงินสด ๓๗๔,๑๓๙ บาท (ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) เจ้าหนี้เดิมได้รับค่าเช่าซื้อ ๑๐๕,๘๖๘ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม)หักผลประโยชน์ที่คิดคำนวณไว้ล่วงหน้า ประกอบกับเมื่อเจ้าหนี้เดิมยึดเช่าซื้อกลับคืนมาและนำรถคันดังกล่าวออกขายทอดตลาดได้เงิน ๒๐๒,๐๐๐ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) ดังนี้ เมื่อพิจารณาทางได้โดยชอบของโจทก์แล้วเห็นสมควรกำหนดค่าขาดราคา ๒๑๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่โจทก์เรียกให้จำเลยทั้งสามชำระค่าขาดประโยชน์รถยนต์ที่เช่าซื้อ เห็นว่า เหมาะสมแล้ว"

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอร้องเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า ในความเสียหายที่แท้จริงของโจทก์นั้นไม่เป็นตามที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัย กล่าวคือจำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์กับธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) โดยธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ได้จ่ายเงินสดจำนวน ๓๗๔,๑๓๙ บาท และจำเลยที่ ๑ ได้ชำระค่าเช่าซื้อไปจำนวน ๑๔ งวด เป็นเงิน ๑๐๕,๘๖๘ บาท และธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ได้มีการขายทอดตลาดรถยนต์คันดังกล่าวได้เงินในราคา ๒๐๒,๐๐๐ บาท ดังนั้น

ทำให้ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ได้รับความเสียหายในส่วนที่ขาดทุนเป็นเงินจำนวน ๖๖,๒๗๑

บาท ในเรื่องของค่าเสียหายตามมาตรา ๓๙๑ วรรคท้าย การกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้จำต้องคำนึงถึง
 ความเสียหายที่แท้จริงคือเป็นเงินจำนวน ๖๖,๒๗๑ บาท เท่านั้น แต่หาใช่ตามที่ศาลกำหนดรวม
 ผลประโยชน์ของสัญญาเป็นค่าเสียหายด้วยเป็นเงินราคา ๒๑๐,๐๐๐ บาท นั้นไม่ ซึ่งศาลชั้นต้นได้คำนวณ
 ประโยชน์ที่ได้รับตามสัญญาซึ่งได้มีการติดดอกเบี้ยหรือผลกำไรที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไว้แล้ว จึงไม่ใช่
 ค่าเสียหายที่แท้จริง ตามความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๓๙๑ วรรคท้าย ดังกล่าว
 จำเลยที่ ๑ รู้ว่าไม่สามารถส่งค่าเช่าซื้อได้จึงได้นำรถยนต์ยี่ห้อ TOYOTA หมายเลขทะเบียน กต ๗๔๖๕
 พระนครศรีอยุธยา ส่งคืนที่ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) สาขาพิจิตร ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ ๑
 ในสภาพที่สมบูรณ์ใช้การได้ดี ซึ่งจำเลยที่ ๑ เจตนาเพื่อเป็นการบรรเทาความเสียหายแก่ธนาคารเกียรติ
 นาคิน จำกัด (มหาชน) ไม่ให้ได้รับความเสียหายจากจำเลยที่ ๑
 และคดีนี้ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาและยึดรถยนต์ที่เช่าซื้อคืน
 ซึ่งไม่ใช่โจทก์ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาและยึดรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนไปจากจำเลยที่ ๑ และหนังสือบอกเลิก
 สัญญา ฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ของธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ให้ชำระหนี้และบอก
 เลิกสัญญานั้นไม่ได้นำส่งให้แก่จำเลยที่ ๑ ทราบ เรื่องการบอกเลิกสัญญา เอกสารหมายเลข ๑๑ ไม่มีระบุ
 ที่อยู่ของจำเลยและไม่มีใบตอบรับที่ระบุว่าจำเลยที่ ๑ รับทราบ ซึ่งเป็นเอกสารที่โจทก์ทำขึ้นเอง ซึ่ง
 จะตรวจสอบได้จากบันทึกประจำวันที่ได้รับแจ้งเอกสารภายในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ และถ้าเอกสารนั้น

การสูญหายจะต้องมีสำเนาหนังสือบอกกล่าวและสำเนาไปตอบรับและจะต้องระบุที่อยู่ของจำเลยที่ ๑

เพื่อเป็นการยืนยันว่าได้มีการบอกเลิกสัญญาจริง ซึ่งพยานโจทก์ก็ไม่ทราบว่ามี การส่งจริง และไม่นำพยาน
ผู้มีอำนาจลงนามของธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) มายืนยันการนำส่งหนังสือบอกเลิกสัญญา
ซึ่งในขณะเซ็นหนังสือบอกเลิกสัญญาผู้รับมอบอำนาจของธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) จะมี
อำนาจลงนามในหนังสือหรือไม่นั้นเพราะไม่มีเอกสารมาแสดงว่ามีอำนาจลงนามในหนังสือบอกเลิกสัญญา
ให้จำเลยที่ ๑ และไม่ได้เป็นทนายความโจทก์ในคดีนี้ จึงจะถือว่าเป็นการให้สัตยาบันในการออกหนังสือ
บอกเลิกสัญญาดังกล่าว ดังนั้นหนังสือการบอกเลิกสัญญาจึงเป็นการไม่ชอบ

และธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ได้มีหนังสือแจ้งการประมุขนายรณนต์ ฉบับลงวันที่
๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ไป ณ บ้านเลขที่ ๑๒๔/๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลสามเรือน อำเภอเมืองบางปะอิน จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ตามเอกสารหมายเลข ๑๓ ไม่ทราบเป็นที่อยู่ของใคร และหนังสือขอให้ชำระ
ค่าเสียหาย ฉบับลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ บ้านเลขที่ ๑๒๔/๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลสามเรือน อำเภอ
เมืองบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามเอกสารหมายเลข ๑๕ ไม่ทราบเป็นที่อยู่ของใคร ซึ่ง
ภูมิฉำเนาของจำเลยที่ ๑ ตามที่ระบุในหนังสือสัญญา คือ บ้านเลขที่ ๑๘๖ หมู่ที่ ๒ ตำบลดงเสือเหลือง
อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร ตามที่อยู่เอกสารหมายเลข ๘ และตามหนังสือบอกกล่าวโอนสิทธิ
เรียกร้องและเรียกให้ชำระค่าเสียหาย เอกสารหมายเลข ๑๖ และจำเลยที่ ๑ ได้คืนรถยนต์คันที่พิพาทที่ ณ
ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) สาขาพิจิตร จึงต้องทราบได้ว่าจำเลยที่ ๑ มีภูมิฉำเนาอยู่เลขที่ ๑๘๖

หมู่ที่ ๒ ตำบลดงเสือเหลือง อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร แต่ทั้งนี้ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด

(มหาชน) ได้ส่งหนังสือแจ้งการประมูลขายรถยนต์ ฉบับลงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ไป ณ บ้านเลขที่ ๑๒๔/๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลสามเรือน อำเภอเมืองบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแทน ซึ่งไม่ทราบว่าเป็นที่อยู่ของบุคคลใดพร้อมกับไม่มีใบตอบรับในประเทศว่ามีการนำส่งได้หรือไม่ ตามเอกสารหมายเลข ๑๓. ปรากฏเพียงหนังสือแจ้งการประมูลขายรถยนต์ และหนังสือขอให้ชำระค่าเสียหาย กับแจ้งความว่าใบตอบรับสูญหาย แต่ไม่มีสำเนาเอกสารว่ามีการนำส่งจริงถูกต้องหรือไม่จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ และบันทึกดังกล่าวได้มีการแจ้งความในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ซึ่งผู้แจ้งไม่ระบุในรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหาว่ามีผู้รับหรือไม่ ทำการนำส่งได้หรือไม่ และไม่ชี้ที่อยู่ตามสัญญาและภูมิสำเนาของผู้ค้าประกันของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ตามเอกสารหมายเลข ๙ และหมายเลข ๑๑ จำเลยที่ ๑ จึงไม่ทราบว่ามีหนังสือฉบับบอกกล่าวแจ้งการประมูลดังกล่าว และไม่ได้รับหนังสือดังกล่าว ดังนั้นตามในข้อสัญญาเช่าซื้อข้อ ๑๒ วรรคที่ ๓ ที่กำหนดให้แจ้งผู้ซื้อใช้สิทธิในการเข้าซื้อขายก่อน จึงเป็นการบอกกล่าวของธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ในเรื่องแจ้งการประมูลขายรถยนต์ จึงไม่ชอบด้วยข้อสัญญา จึงถือว่าธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ไม่ถือข้อตามสัญญาเป็นสาระสำคัญดังนั้น จำเลยที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อที่เกิดขึ้น การที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๑ รับทราบหนังสือแจ้งการขายโดยชอบแล้ว จึงเป็นการไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในเอกสารแล้วนั้น จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอีก

๒๓. จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า การที่ศาลชั้นต้น

วินิจฉัยว่า" โจทก์จึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนเป็นอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี และมาตรา ๗ ให้นำบทบัญญัติตามมาตรา ๒๒๔ ที่แก้ไขใหม่ มาใช้แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระหนี้ตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ซึ่งพระราชกำหนดนี้มีผลใช้บังคับในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น จำเลยที่ ๑ จึงต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี หรือในอัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงิน ๒๔๘,๔๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ในส่วนของจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันจำเลยที่ ๑ โดยยอมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ดังนั้น จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบโจทก์"

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอร่างเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นกล่าว คือ คดีนี้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ พึงทราบว่าโจทก์ได้ร้องขอให้ชำระค่าเสียหาย ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ ตามรายการส่งหนังสือบอกกล่าวให้ชำระหนี้เอกสาร

หมายเลข ๑๖ ดังนั้นโจทก์จึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและ

ชำระหนี้ตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ซึ่งพระราชกำหนดนี้มีผลใช้บังคับในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ การที่ศาลชั้นต้นนำดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นก่อนผิมนัดมาคำนวณให้ด้วยนั้นจึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในส่วนของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะผู้ค้ำประกันจำเลยที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ ไม่ปรากฏว่า โจทก์ได้ออกกล่าวให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ หลังจากจำเลยที่ ๑ ผิมนัดภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิมนัดนั้น ตามมาตรา ๖๘๖ วรรค ๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่โจทก์กับบอกล่าวให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในวันเดียวกับจำเลยที่ ๑ นั้น ซึ่งจำเลยที่ ๑ ยังไม่ได้ผิมนัดตามหนังสือเอกสารหมายเลข ๑๖ ดังนั้นจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์

และการที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ต้องร่วมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมตามข้อหนังสือสัญญาค้ำประกันหมายเลข ๙ และหมายเลข ๑๐ ซึ่งระบุว่าให้ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบกับผู้เช่าซื้อในฐานะลูกหนี้ร่วมด้วยนั้น ซึ่งเป็นข้อสัญญาที่ขัดต่อกฎหมาย หนังสือสัญญาค้ำประกันทั้งสองฉบับจึงตกเป็นโมฆะ ไม่สามารถใช้นับได้ตามกฎหมาย ดังนั้นจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์

ดังที่ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้กราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพมาข้างต้นนี้ ขอศาลได้โปรดมีคำพิพากษากลับศาลชั้นต้นและยกฟ้องโจทก์ และให้โจทก์ชำระค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนจำเลยที่ ๑ และที่ ๒

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

(๓๓)

ทำยุทธธรณ์

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาอุทธรณ์ โดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย ๑ ฉบับ
และรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว

ผู้อุทธรณ์

อุทธรณ์ฉบับนี้ข้าพเจ้า นายพะยงค์ โมอ่อน
ทนายความใบอนุญาตที่ ๑๖๔/๒๕๔๘ อยู่บ้านเลขที่ ๗ หมู่ที่ ๔ ถนน -
ตรอก/ซอย - ตำบล/แขวง ดงเสื่อเหลื่อง
อำเภอ/เขต โพธิ์ประทับช้าง จังหวัด พิจิตร รหัสไปรษณีย์ ๖๖๑๙๐
โทรศัพท์ ๐๘๖-๕๓๓๙๙๔๒ โทรสาร -
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ - เป็นผู้เรียง

ผู้เรียง

อุทธรณ์ฉบับนี้ข้าพเจ้า นายพะยงค์ โมอ่อน
อยู่บ้านเลขที่ ๗ หมู่ที่ ๔ ถนน -
ตรอก/ซอย - ตำบล/แขวง ดงเสื่อเหลื่อง
อำเภอ/เขต โพธิ์ประทับช้าง จังหวัด พิจิตร รหัสไปรษณีย์ ๖๖๑๙๐
โทรศัพท์ - รับเงินค่าธรรมเนียมศาล เป็นผู้เขียนหรือพิมพ์

ทุนทรัพย์..... บาท
ค่าขึ้นศาล..... บาท
ค่าขึ้นศาลนอกด..... บาท
เป็นเงินรวมไม่เกิน..... บาท
ฉบับเงินเดิมที่..... เลขที่..... ลงวันที่.....

ผู้เขียนหรือพิมพ์

เลขหมายใบอนุญาตให้เป็นทนายความ 164/2548
 เลขประจำตัวประชาชน 3-6603-00385-37-3

ชื่อ นายพะยงค์ โมอ่อน

 เกิดวันที่ 22 พ.ย. 2520

ที่อยู่ หมู่ 4
 ตำบลคงเลือเหลือง อำเภอโพธิ์ประทับช้าง
 จังหวัดพิจิตร 66190
 โทรศัพท์ 086-5339942

ลายมือชื่อผู้ถือบัตร

บัตรประจำตัวสมาชิกสภาทนายความ
 ประเภท ตลอดชีพ

สำนักงานพะยงค์และเพื่อน
 เลขที่ 7 หมู่ 4
 ตำบลคงเลือเหลือง อำเภอโพธิ์ประทับช้าง
 จังหวัดพิจิตร 66190

วันที่ 1 ก.พ. 2564 วันที่ 24 ก.พ. 2570
 วันที่ออกบัตร กำหนดเปลี่ยนบัตร

(นายสมศักดิ์ อัจฉกุล) (ว่าที่ร้อยตรี ดร.ถวัลย์ รุยาพร)
 นายทะเบียนสภาทนายความ นายกสภาทนายความ

(๓๔)

คำแก้อุทธรณ์
รับคำแก้อุทธรณ์ สำเนาให้อีกฝ่ายเจ้าหน้าที่รับฟ้อง
28 มี.ค. 2566 15:33 น.
ศาลจังหวัดพิจิตร

คดีหมายเลขดำที่ ผบE๒๑๑๔ / ๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ ผบE๙๐ / ๒๕๖๖

ศาล จังหวัดพิจิตร

วันที่ ๒๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ณรัฐติ เอี่ยมรักษา

(นายณรัฐติ เอี่ยมรักษา)

ความแพ่ง

28 มี.ค. 2566

ระหว่าง

บริษัท บริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด ฯ

โจทก์

นางอรชอน กอบกัณนา ที่ ๑,

นางสาวสุภัทร กอบกัณนา ที่ ๒, นายนิรันดร์ เพ็งมาก ที่ ๓

จำเลย

ข้าพเจ้า บริษัท บริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด โดย นายวัชร เศรษฐสุข ทนายความ

โจทก์และผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์

ได้รับสำเนาอุทธรณ์ ของ จำเลย ที่ ๑ และจำเลย ที่ ๒ แล้ว ขอทำคำแก้อุทธรณ์
ยื่นต่อศาล มีข้อความตามที่กล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. นอกจากที่โจทก์จะแก้อุทธรณ์โดยขัดแย้ง ขอให้เอาคำพิพากษาศาลชั้นต้น

เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของโจทก์ด้วย

ข้อ ๒. โจทก์เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ได้วินิจฉัยและพิพากษาให้

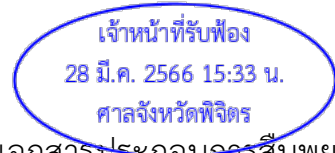
จำเลยชำระเงิน ๒๔๘,๔๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจาก

วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

ข้อ ๓. ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ข้อ ๒.๑ “...จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่

สามารถนำพยานหลักฐานมาสืบและแก้ต่างได้ สืบเนื่องด้วยจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ มีอาชีพทำนาและ

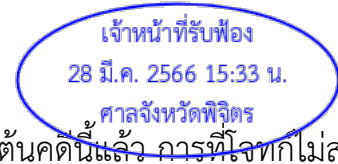
รับจ้างทั่วไป ไม่มีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งไม่มีเครื่องปริ้นเอกสารเพื่อดำเนินการเข้า

ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลได้ ประกอบกับโจทก์ได้นำส่งสำเนาเอกสารประกอบการสืบพยานเข้าในระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ของศาลชั้นต้นและศาลชั้นต้นไม่ได้มีคำสั่งให้ส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ และเอกสารท้ายคำฟ้องของโจทก์มีแต่สัญญาเช่าซื้อและสัญญาค้ำประกันเท่านั้น และไม่มีเอกสารอื่นที่โจทก์ใช้นำสืบพยานจึงทำให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่สามารถทำการตรวจสอบว่าเอกสารนั้นถูกต้องหรือไม่ และก่อนสืบ ทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้แถลงว่ายังไม่ได้รับสำเนาเอกสารที่โจทก์ใช้ประกอบการสืบพยาน และในสำนวนของศาลในขณะสืบพยานไม่มีพยานหลักฐานเอกสารที่โจทก์อ้างประกอบการสืบพยานดังกล่าว และศาลไม่ได้สั่งให้โจทก์นำส่งสำเนาเอกสารในการที่ประกอบการสืบพยานโจทก์เพื่อใช้ในการซักค้านนั้นให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ หรือทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เพื่อทำการตรวจสอบเอกสารนั้นถูกต้องหรือไม่ ซึ่งศาลได้กล่าวว่า “ไม่ใช่หน้าที่ของศาลที่จะดำเนินการมีคำสั่งให้โจทก์ส่งสำเนาเอกสารให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบและคัดถ่ายในระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลด้วยตนเอง” ซึ่งจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นชาวนาและมีอาชีพรับจ้างทั่วไป จะไปทำการตรวจสอบเอกสารและทำการคัดถ่ายเอกสารผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลนั้นไม่สามารถทำได้ เพราะจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ นั้นไม่มีความรู้และความสามารถเพียงพอ อีกทั้งไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่มีเครื่องปริ้นเอกสาร และจำเลยที่ ๑ แม้จะเปิดคอมยังทำไม่เป็น ไม่ต้องพูดถึงการเข้าสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของศาลนั้น เป็นไปไม่ได้เสียเลย ซึ่งผู้ชำนาญการหรือเจ้าพนักงานศาลยังดำเนินการให้อย่างติด ๆ ขัด ๆ ยากลำบากเสียด้วยซ้ำ และทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขอเข้าติดตามสำนวนคดีตั้งแต่ก่อนถึงวันสืบพยานนั้นก็ไม่สามารถติดตามได้เนื่องจากระบบปฏิเสธความสัมพันธ์ ไม่ใช่คู่ความในสำนวน ซึ่งทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ทำการยื่นใบแต่งตั้งทนายเข้าสู่สำนวน เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๕ ทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ พยายามผูก

สำนวนหลายต่อหลายครั้งก็ไม่สามารถเข้าเป็นคู่ความได้ และศาลได้อนุญาตให้เข้าติดตามสำนวนได้ใน

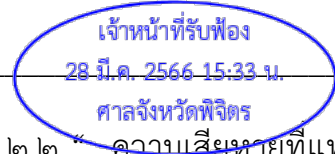
(๔๐ ก.)

วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ซึ่งหลังจากมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้นคดีนี้แล้ว การที่โจทก์ไม่ส่งสำเนาเอกสารให้อีกฝ่ายหนึ่งตรวจสอบก่อนวันสืบพยานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๐ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นธรรม พยานหลักฐานโจทก์ไม่สามารถรับฟังได้..”

โจทก์ขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า ขณะยื่นฟ้องคดีดังกล่าวนี้โจทก์ได้ยื่นฟ้องผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ศาลยุติธรรม ทั้งยังได้มีคำแถลงขอถือเอาเอกสารท้ายฟ้องแทนการส่งเอกสารให้คู่ความฝ่ายอื่นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๐ ซึ่งจำเลยสามารถเข้าสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ศาลฯ เพื่อทำการตรวจสอบได้โดยง่าย หรือหากจะอ้างว่าจำเลยไม่มีความรู้ ไม่มีคอมพิวเตอร์ ไม่มีเครื่องปริ้น แต่เมื่อปรากฏจากสำนวนได้ความว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้แต่งทนายความเข้ามาเพื่อต่อสู้คดี แต่ไม่ทราบด้วยเหตุใดทนายจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่ยื่นเอกสารต่าง ๆ เข้ามาผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ศาลฯ เพราะหากเพียงยื่นใบแต่งทนายความเข้ามาในระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็จะทำให้สามารถตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ได้โดยง่าย ในกรณีนี้ด้วยความเคารพโจทก์ขอกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ว่าความบกพร่องดังกล่าวเกิดจากตัวทนายความของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เอง หาใช่ความบกพร่องของบุคคลอื่นใดเลยไม่ หากจะอ้างว่าทนายความยังไม่ได้ลงทะเบียนหรือยืนยันตัวตนในระบบ e-filing ก็ยังเห็นว่าคงเป็นความบกพร่องของทนายความเท่านั้น เมื่อระบบศาลเปิดโอกาสให้สามารถดำเนินการผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ โจทก์คงเพียงแต่ใช้สิทธิในอันที่กฎหมายเปิดโอกาสให้เท่านั้น การฟ้องคดีผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ การอ้างขอให้ถือเอกสารท้ายฟ้องแทนการส่งให้คู่ความฝ่ายอื่น ก็เป็นการปฏิบัติตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้เท่านั้น การไม่ส่งสำเนาเอกสารให้คู่ความอีกฝ่ายหาทำให้พยานหลักฐานของโจทก์ไม่อาจรับฟังได้ อีกทั้งหาทำให้กระบวนการ

และที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

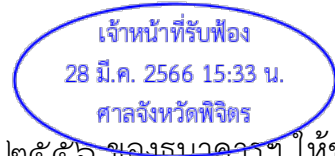

ข้อ ๔. ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ข้อ ๒.๒ “...ความเสียหายที่แท้จริงของ

โจทก์นั้นมิได้เป็นไปตามที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัย กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญาเช่าซื้อกับทางธนาคาร
เกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) โดยธนาคารฯ ได้จ่ายเงินสดจำนวน ๓๗๔,๑๓๙ บาท และจำเลยที่ ๑ ได้
ชำระค่าเช่าซื้อไปจำนวน ๑๔ งวด เป็นเงิน ๑๐๕,๘๖๘ บาท และธนาคารฯ ได้มีการขายทอดตลาด
รถยนต์คันดังกล่าวได้เงินในราคา ๒๐๒,๐๐๐ บาท ดังนั้นย่อมทำให้ธนาคารฯ ได้รับความเสียหายใน
ส่วนที่ขาดทุนเป็นเงินจำนวน ๖๖,๒๗๑ บาท ในการกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ต้องคำนึงถึงความ
เสียหายที่แท้จริงคือเป็นเงินจำนวน ๖๖,๒๗๑ บาท เท่านั้น แต่หาใช่ตามที่ศาลกำหนดรวม
ผลประโยชน์ที่ได้รับตามสัญญาซึ่งได้มีการรวมดอกเบี้ยหรือผลกำไรที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไว้แล้ว จึง
ไม่ใช่ค่าเสียหายที่แท้จริง...”

โจทก์ขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า ในส่วนของค่าเสียหาย
ซึ่งจำต้องคิดตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง เช่นนี้แล้วที่ศาลชั้นต้นกำหนดค่าเสียหาย ๒๑๐,๐๐๐
บาท นั้นก็ย่อมเป็นอันชอบแล้ว กล่าวคือเมื่อธนาคารฯ นำรถยนต์ออกให้เช่าซื้อ สิ่งที่ธนาคารฯ มุ่งหวัง
เลยคือผลกำไรอันพึงจะได้จากการประกอบกิจการ และการเอารถออกให้เช่าซื้อโดยปกติของผู้
ประกอบกิจการแล้วก็ต้องคิดผลกำไรไว้หรือที่เรียกกันว่าดอกเบี้ยของราคาสินค้าเงินลงทุน ซึ่งเห็นได้ว่าเงิน
ส่วนนี้ก็เป็นเงินที่ธนาคารฯ พึ่งมีสิทธิจะได้จากการประกอบกิจการ หากจำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อ
ครบถ้วน ธนาคารฯ ก็จะได้เงินตามจำนวนที่ระบุไว้ในสัญญาเช่าซื้อ แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัด กลับยก
อ้างขึ้นมาว่า ค่าเสียหายที่ฟ้องไปนั้นรวมผลกำไรในอนาคตอันมิใช่ค่าเสียหายที่แท้จริง อุทธรณ์ของ
จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๕. ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ว่า “...ธนาคารฯ ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา

จำเลยที่ ๑ และหนังสือบอกเลิกสัญญาฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ของธนาคารฯ ให้ชำระหนี้ และบอกเลิกสัญญานั้นไม่ได้ส่งให้แก่จำเลยที่ ๑ ทราบ เอกสารหมายเลข ๑๑ ไม่มีระบุที่อยู่ของจำเลยที่ ๑ และไม่มีใบตอบรับที่ระบุว่าจำเลยที่ ๑ รับทราบ ซึ่งเป็นเอกสารที่โจทก์ทำขึ้นเอง ซึ่งตรวจสอบได้จากบันทึกประจำวันที่ได้รับแจ้งเอกสารหาย ในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ และถ้าเอกสารนั้นสูญหาย ต้องมีสำเนาหนังสือบอกกล่าวและสำเนาใบตอบรับ และต้องระบุที่อยู่ของจำเลยที่ ๑ เพื่อเป็นการยืนยันว่ามีการบอกเลิกสัญญากันจริง...

โจทก์ขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพว่า ที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ อ้างมาในอุทธรณ์นั้น ถือเป็นการโต้แย้งคัดค้านถึงความมีอยู่และความแท้จริงของเอกสาร ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๑๒๕ วรรคสาม แต่ทว่าจำเลยเมื่อนั้นมิได้คัดค้านไว้แต่ในศาลชั้นต้นตามมาตรา ๑๒๕ วรรคแรก ด้วยเหตุนี้โจทก์ย่อมสามารถนำสำเนาหนังสือบอกเลิกสัญญาและสำเนาเอกสารอื่น ๆ เข้าสืบได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๙๓(๔) อาศัยเหตุดังที่ได้กล่าวข้างต้นนี้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๖. ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ว่า "...ธนาคารฯ ได้มีหนังสือแจ้งประมวลขายรถยนต์ ฉบับลงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ไป ณ บ้านเลขที่ ๑๒๔/๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลสามเรือน อำเภอเมืองบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามเอกสารหมายเลข ๑๓ ไม่ทราบเป็นที่อยู่ของใครและหนังสือขอให้ชำระค่าเสียหาย ฉบับลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ บ้านเลขที่ ๑๒๔/๕ หมู่ที่ ๒ ตำบลสามเรือน อำเภอเมืองบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามเอกสารหมายเลข ๑๕ ไม่ทราบเป็นที่อยู่ของใคร ซึ่งภูมิลำเนาของจำเลยที่ ๑ ตามที่ระบุในสัญญาคือ บ้านเลขที่ ๑๘๖ หมู่ที่

เจ้าหน้าที่รับฟ้อง
28 มี.ค. 2566 15:33 น.
ศาลจังหวัดพิจิตร

๒ ตำบลดงเสือเหลือง อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เอกสารหมายเลข ๘ ... การบอกกล่าวของ
ธนาคารฯ ในเรื่องแจ้งการประมูลขายรถยนต์ จึงไม่ชอบด้วยข้อสัญญา จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงไม่ต้อง
รับผิดชอบโจทก์”

โจทก์ขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ที่เคารพ ที่อยู่ตามที่ปรากฏใน
หนังสือแจ้งการประมูลขายรถยนต์ หนังสือแจ้งให้ชำระหนี้ ตามเอกสารหมายเลข ๑๓ และ ๑๕ นั้น หา
ใช่เป็นเอกสารที่ยืนยันที่อยู่ของจำเลย และไม่อาจฟังได้ว่าหนังสือแจ้งการประมูลขายรถยนต์นั้นได้
ส่งไปตามที่อยู่ที่ได้ระบุผิดหลงไปเช่นนั้น เมื่อมีบันทึกการแจ้งความเอกสารหายมายืนยันเช่นนั้นแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นว่าเพียงพอจะรับฟังได้แล้วว่าธนาคารฯ ได้มีหนังสือแจ้งการประมูลขายรถยนต์ไปยังจำเลยที่ ๑
และที่ ๒ จริง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

อาศัยเหตุดังกล่าวข้างต้น ขอศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิจารณาพิพากษายืนตามคำ
พิพากษาของศาลชั้นต้นให้จำเลยทั้งสามร่วมกันรับผิดชอบโจทก์ ขอให้จำเลยทั้งสามชำระค่า
ทนายความและค่าฤชาธรรมเนียมอย่างสูงแทนโจทก์ด้วย

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

ลงชื่อ

โจทก์

คำแก้อุทธรณ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้านายวัชร เศรษฐสุข ทนายความโจทก์ เป็นผู้เรียงและพิมพ์

ลงชื่อ

ผู้เรียงและพิมพ์

○ (๓๕)

ทำคำแก้อุทธรณ์

เจ้าหน้าที่รับฟ้อง
28 มี.ค. 2566 15:33 น.
ศาลจังหวัดพิจิตร

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาคำแก้อุทธรณ์ โดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย ๓ ฉบับ
และรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว

ผู้แก้อุทธรณ์

คำแก้อุทธรณ์ฉบับนี้ข้าพเจ้า นายวัชร เศรษฐสุข

ทนายความใบอนุญาตที่ ๑๐๑๓/๒๕๓๙ อยู่บ้านเลขที่ ๔๙ หมู่ที่ -

ถนน - ตรอก/ซอย ลาดพร้าว ๙๗ (เสริมโชค)

ตำบล/แขวง คลองเจ้าคุณสิงห์ อำเภอ/เขต วังทองหลาง

จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๓๑๐ โทรศัพท์ ๐๘๖-๓๕๓๐๓๓๔

โทรสาร - ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ -

เป็นผู้เรียง

ผู้เรียง

คำแก้อุทธรณ์ฉบับนี้ข้าพเจ้า นายวัชร เศรษฐสุข

อยู่บ้านเลขที่ ๔๙ หมู่ที่ - ถนน -

ตรอก/ซอย ลาดพร้าว ๙๗ (เสริมโชค) ตำบล/แขวง คลองเจ้าคุณสิงห์

อำเภอ/เขต วังทองหลาง จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ ๐๘๖-๓๕๓๐๓๓๔ เป็นผู้เขียนหรือผู้พิมพ์

ผู้เขียนหรือผู้พิมพ์